

Rosinského a jeho manželky, a tyto směnky jsem odevzdal výše jmenovanému Baruchu Šmulovi

Vikente de Fleury.

Baruch Šmul.

“Toť je čím dál tím zajímavější,” pomyslel si Pedro. “Nyní musím ty osoby vyhledat, jichž se ta věc týče a zejména také toho žida. Ale především bych rád věděl, jak se ta věc má stranu Rosinského. Ale co je to zde?” zvolal najednou. “To je psaní Fleuryho na Ivanova! Ano, je to opis toho psaní. O tom mi přece Ivanov nic neřekl, že mu ten vikente dopisuje, — v jeho tobolce nebylo od něho ani jediného psaní. Musím se přece podívat, co v něm stojí.”

Pak četl nahlas:

“Starý kamaráde!

Teprv dnes ti mohu odeslati přesný a uměle provedený opis závěti hraběte Bělčinského. Narazil vyvedl zase jednou velmi chytrý kousek. Mně je vlastně líto Mariiny sestry; ale co mám dělati? Já žiju jako kavalír a nedám se z té rozkoše ničím vyrušiti.

Tvůj

Blanchard.”

“Zde píše něco o závěti,” pravil Pedro sám pro sebe. “Kde pak je ta závěť? V té tobolce není. Ale počkejme, já jsem u mrtvoly Ivanova neprohledal všechny kapsy, — a ta závěť bude nejspíš ještě u jeho mrtvoly. Tam setlí a já pak nebudu mítí žádného důkazů. Ale nedělá nic,” doložil pak, hledě se zase upokojiti: “já tu závěť mít nemusím; vždyť mám v rukou již dosti důkazů, abych si celou tu bandu podrobil. Oni musí tančiti, jak jim budu hrát.”

Pedro počal po pokoji sem tam přecházeti, jsa hluboce zaduman.

Ty důležité věci, které byl právě se dověděl, budily v něm rozličné myšlenky.

On měl nyní vyhlídku na velké sumy peněz, a nabyv již dostatečného přesvědčení, že by mohlo býti jeho posavadní loupežnické řemeslo konečně přece jeho zálibou, odhodlal se již dříve k tomu, že bude od nynějška hledět také bez použití dýky a bambitky snadnějším a bezpečnějším způsobem značné sumy si zaopatřiti, aby mohl zase vésti takový rozkošný život, jakéhož byl již v Paříži okusil.

Byl odhodlán nejen z toho tajemství, kteráž mu byl Ivanov svěřil, nýbrž také z těch poznámek, jež byl v té ebenové skřínce našel, co možná kořistiti.

K večeru mu přinesl hospodský Ivan nový oblek, kterýž byl velmi pěkný a jenž byl veskrz zhotovený z černého aksamitu.

Když se Pedro do něho oblekl, vypadal v něm jako vznešený kavalír, a on by se byl sám skoro ani nepoznal, když se podíval do zrcadla.

A také by byl v skutku nikdo v tom vznešeném pánovi bývalého dobrodruha loupežníka Pedra nehledal.

Pedro to věděl a proto šel bez obavy na takové místo, kde se scházeli první kavalíři.

KAPITOLA XIV.

Suroví rodiče.

V hospodě “u rytířské přilbice” bylo jako jindy také tento večer veselo.

Včerejší hosté, mezi nimiž zaujímal Aleš první místo, měli ještě značnou částku z těch peněz, které byli minulého dne od toho neznámého hosta obdrželi, a ty musely dnes všechny prasknouti.

Proto se také hospodský spokojeně usmíval, vida, že jeden žlutáček za druhým do jeho kapsy vandruje.

“Ten Pedro nám přinesl štěstí,” pravil hospodský ku své ženě. “Nejen že dostaneme všechny ty peníze, které dal těm lidem, vydělal jsem si také při tom obleku hezkou sumičku.”

“Však my se také nadřeme a naplahočíme, než zavádíme o nějaký ten groš,” přisvědčila žena “a já se již nemohu té šťastné chvíle ani dočkat, až se budeme moci té krémy zbavit. V Krakově jest docela jiný život a což teprv ve Vídni.”

“Ano, máš pravdu,” přisvědčil Ivan spokojeně se usmívaje; “já slyšel často o tom vypravovat, jaký jest ve Vídni rozkošný život. Vína prý tam mají jako vody a kdo umí nějaké řemeslo, může prý mít každý den k obědu pečené kůře.”

“Ano, to je pravda,” přisvědčila žena; “já jsem tam také byla, když jsem byla mladá a hezká, — a mohu o tom mnoho vypravovati. Proto mne také moje touha nikam jinam nevábí než tam. Ale to snad bude ještě dlouho trvati, Ivane —” doložila smutně.

“Než budeme mít tolik peněz, abychom se tam mohli odsťahovati?” usmál se Ivan. “O to neměj starost: já to mám již dobře navlečeno a doufám, že nám Pedro značnou částkou k tomu přispěje.”

“Já bych věděla něco lepšího,” podotkla žena.

“Tedy mluv, stará. Vždyť víš, že jsem ke všemu volným.”

“To já vím, Ivane, ale jiní nemají té vlastnosti jako ty.”

“Co tím chceš říci?”

“Já myslím, že by naše dcera —”

Ivan se zamračil a pravil, udělav zlostný posunek:

“Nemluv mi o té nezdárnici. Právě před chvílkou, když jsem byl nahore u Pedra, dala se zase do brekotu a žádná domluva ani hrozba nemůže ji přivesti k rozumu. Ona si vzala toho policejního “špicla” do hlavy, a nechce na žádný způsob od něho upustit.”

“To se musí změnit,” jala se žena zase slova. “Takový odpor nemůžeme déle strpěti a ještě dnes se to musí rozhodnout. Poslouchej, Ivane, kníže N. jest do Anežky zamilován a nabízí mi 2000 dukátů, když mu dovoluji s ní o samotě mluvit.”

“Dva tisíce dukátů!” zvolal Ivan hlasitě, že se všickni hosté po něm ohledli. “Kde pak ji viděl ten kníže?”

“Vždyť víš, že chodí Anežka do kostela.”

“Toho musí zanechat,” zvolal Ivan. “Právě při té příležitosti se schází s tím prokletým Emilem, — a ten kníže — co pak vlastně chce?”

“Inu chce s ní mluvit.”

“Ať si tedy s ní mluví! A což ty 2000 dukátů?”

“Ty mi zaplatíš hned. Dnes v deset hodin sem přijde.”

“Tedy dobře, — ale ať se mu ta holka nezdráhá, to jí musíš vložit na srdce,” pravil Ivan. “Ona je povinna být svým rodičům za to nápomocnou, že se o ni starají, když se jim naskytá příležitost, že mohou dostati takovou značnou sumu peněz. Je to ovšem hezká suma, ale ten kníže musí klopat ještě více, sice —”

Ivan se zamlčel a upřel na dveře trnouce zrak, kde se právě objevil mladý muž, maje s sebou silné oddělení policejní stráže.

Prohlížel si bedlivě všechny přítomné osoby, načež učinil Ivanovi lehkou poklonu a vešel do krémy.

“Emile, — ty se na mne mstíš!” zvolal Ivan, zatínaje vztekem zuby.

“Ne, to není žádná msta, Ivane,” odpověděl Anežčin milenec. “Já konám jen svou úřední povinnost. My hledáme jistého nebezpečného člověka.”

“A toho hledáš u mne?” zvolal Ivanov potupně. “Podívej se tedy na ty nebezpečné lidi, kteří zde sedí, — to jsou samí ubožáci, které jste učinily vy svým pronásledováním nešťastnými.”

“Spravedlnost činí nešťastným jen toho, kdo je zlý a sice za tou příčinou, poněvadž jest jeho srdce zatvrzelé,” odpověděl Emil vážně. “Kdyby zlý člověk v tom trestu, kterýž se mu uloží, pouhé zadostučinění spatřoval a nikoli bezpráví a křivdu, dali by se tím všickni zlosynové zase napravití.”

“Tedy se chop některého z mých hostů, a vyber si toho pravého!” zvolal Ivan, ukázav na své hosty, z nichž někteří divokou odhodlanost na sobě jeví, kdežto se jiní strachem třásli a jiní zase na ozbrojené poticajty docela lhostejně se dívali. —

Emil zavrtěl hlavou a pravil:

“My nehledáme žádného z těchto lidí, nýbrž pátráme po hraběti Bohumilovi Kaminském, který je obviněn ze souboje anebo docela z vraždy.”

“Toho nejspíš najdete na jeho zámku,” odpověděl hospodský. “U mne není a já ho vůbec ani neznám.”

“A co to bylo za člověka, jenž zde minulé noci rozhazoval dukáty?” tázal se Emil dále.

“Aj, aj, ti vaši špiclové vám dělají výbornou službu,” zvolal hospodský s potupným úsměškem. “Zeptejte se těch pánů, kam se ten neznámý člověk poděl. Já ho neznám a vůbec mi není o něm nic povědomo.”

“Já se tě dále vyptávat nebudu,” pravil Emil, “neboť vidím, že ten hrabě zde není, a proto ho musím hledat jinde. Pojdte!”

Dal policejním strážníkům pokynutí a vyšel s nimi z hostinské jizby.

Když od té hospody odcházel, obrátil na ni ještě smutný pohled a pomyslel si, že jest mezi otcem a dcerou velká mezera.

Tato byla ctnostná, nevinná a dobrá jako anděl, a její otec byl člověk zvrhlý, kterého musel mít každý poctivec v opovržení.

Emil měl šlechetné srdce, a proto také Anežka v jeho očích žádně ceny tím netratila, že měla takového špatného otce, — ano naopak, on ji měl tím více ve vážnosti a lásce, poněvadž se jeho špatným případem nezkažila.

Proto byl také pevně odhodlán být v každém případě jejím ochráncem, neboť ji vroucně miloval.

Nevěda, kam se má se svým mužstvem obrátit, aby vypátral hraběte Bohumila, kteréhož byl nějaký neznámý člověk bezejmenným přispěsem na policii z vraždy obvinil, zavedl jej zpět do policejní budovy, aby mu tam dali zvláštní instrukci.